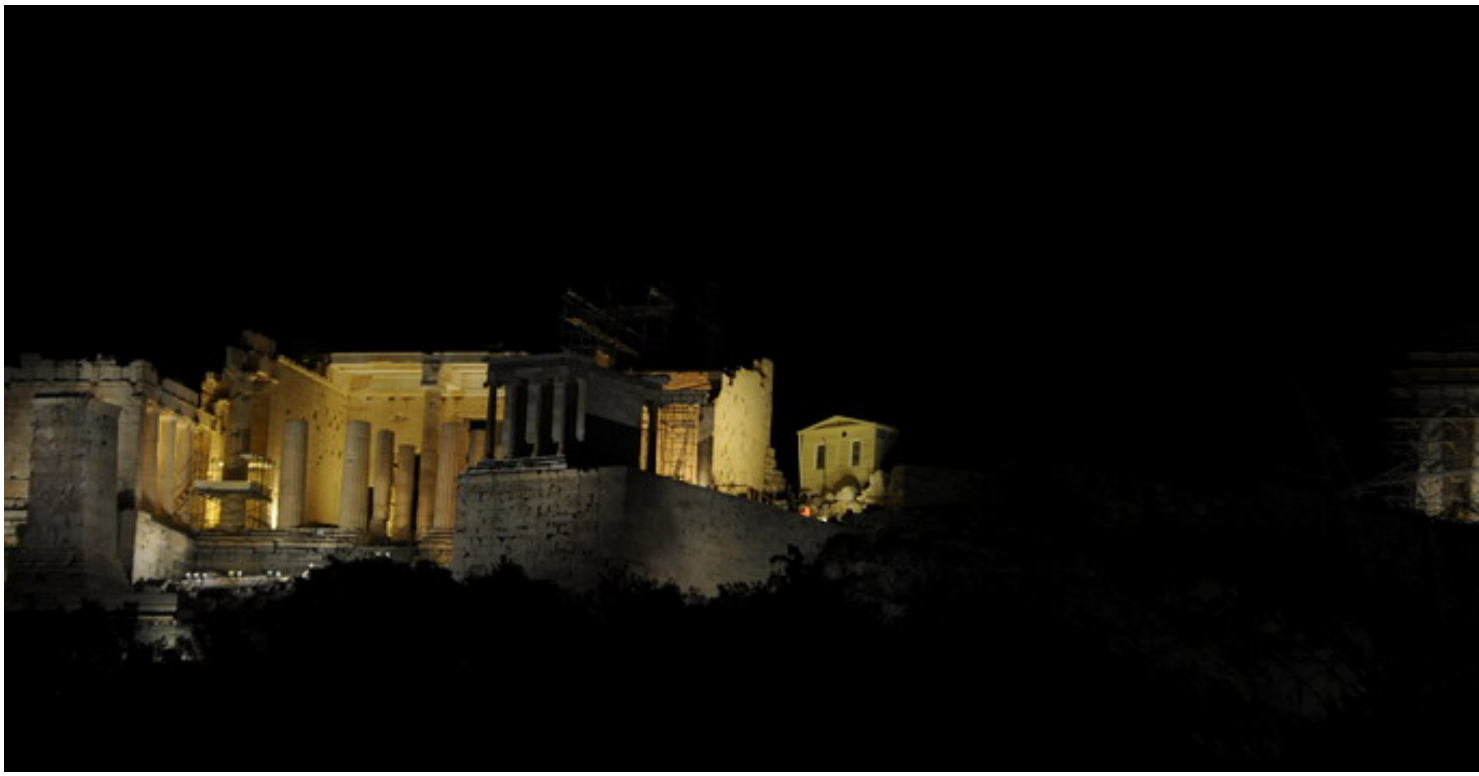
Εικόνες, ειδήσεις, διαπιστώ σεις σε μια πρωτεύουσα άδεια, κατά τη διάρκεια του 2ου μ.Μ.
(μετά Μνημονίου) θέρους.

Σάββατο 13.

Αργά το βράδυ. Η πόλις είναι άδεια, αλλά το κέντρο σφύζει από ζωή. Στην οδό Αθηνάς, στην πλατεία Μοναστηρακίου, στο τέλος της Ερμού, στο Θησείο, τοπικός πληθυσμός και αλλοδαποί τουρίστες δημιουργούν σχεδόν το αδιαχώρητο. Όλων αυτών δεσπόζει στην κορφή, η Ακρόπολις των Αθηνών. Κατάφωτη. Λαμπρή. Έλκει το βλέμμα περισσότερο κι από τον ολόγιομο δίσκο του φεγγαριού που στέκει μετέωρο στον ουράνιο θόλο. Στην Διονυσίου Αρεοπαγήτου, επίσης αδιαχώρητο. Χιλιάδες κόσμου, περιπατεί, συνομιλεί, ακούει μια συναυλία σε εξέλιξη. Το πάρκιν στο Διόνυσο υπερπλήρες, δίκυκλα σε κάθε γωνιά κλειδωμένα. Το μουσείο της Ακρόπολης ανοικτό, κατάφωτο και αυτό, φάρος ιστορικός με τα μοναδικά εκθέματά του μέσα στο μεσονύκτιο. Ενθαρρυντικό, δίχως άλλο, το γεγονός, πως ένα αρχαίο μνημείο σε μια ιστορική πόλη, κάτω από μια πανσέληνο μπορεί να

συνενώσει, να μονιάσει, να χωρέσει τα ετερόκλητα στοιχεία τόσων κοινωνιών, καθώς άνθρωποι κάθε ηλικίας, φύλου, εθνικότητας, ιδιότητας μοιράζονται μια βραδιά ειρηνικά

Τις ίδιες ώρες όμως, το ίδιο βράδυ, αποδείχτηκε μοιραίο για έναν νεαρό, οδηγό ιδιωτικής εταιρείας φύλαξης. Άγνωστοι, έκλεψαν το αυτοκίνητό του, και αφού αφαίρεσαν με την απειλή όπλου 150 € από υπάλληλο της Αττικής Οδού στο Ρουπάκι, δολοφόνησαν τον νεαρό, εγκαταλείποντας τη σορό του, σε παράπλευρο δρόμο της γέφυρας Ασπροπύργου, στο ύψος του ΙΚΑ.

Λίγες ώρες νωρίτερα, όταν το φως εγκατέλειπε την Αττική γη, σε καταυλισμό Ρωμά στο Ζεφύρι, νεκρό βρέθηκε 10χρονο αγοράκι από τους γονείς του, πυροβολημένο στο κεφάλι. Τ ο ρεπορτάζ ανέφερε, κατ' αρχήν, πως δεν είχαν γίνει γνωστές οι συνθήκες κάτω από τις οποίες πυροβολήθηκε το παιδί. Την επόμενη μέρα, θα ανακοινωθεί ότι εβλήθη από έναν συνομηλικό του κατά τη διάρκεια παιχνιδιού με όπλο που, νομίμως, κατείχε ο πατέρας του μικρού θύτη.

Ο απολογισμός της μέρας έρχεται απρόσκλητος. Στην ίδια γη, στον ίδιο χρόνο, τόσο ετερόκλητες ενέργειες, τόσο διχασμένες ανάμεσα στον πολιτισμό και στο έρεβος της βίας, ανάμεσα στη ζωή και στον θάνατο.

Κυριακή 14.

Το λεκανοπέδιο στα πιο άδεια του. Οι τελευταίοι εκδρομείς το εγκαταλείπουν δρομέως, χαρίζοντάς του μια ακόμα μεγαλύτερη ηρεμία. Οι οδικές του αρτηρίες άδειες, εξασφαλίζουν αναπάντεχα ευχάριστους χρόνους ανταπόκρισης.

